

какъ тъй заповѣда да убиѣтъ жена му прѣди да испита хубаво? Азъ единъ уличенъ пияница не запирамъ, додѣ го не накарамъ да дѣхне на Миала пандуринтъ.

— Бей ефенди, казва Даменчо, то той е написано за да излѣзе по-любопитно.

— И писачтътъ глупецъ, и консултътъ по-глупецъ.

На близо, Стефчовъ критикуваше графа сжщо.

— Огняновъ, казваше той надуто и авторитетно, прѣвъ плетъ не е видѣлъ театръ.

— Защо? Че той добръ играе, възрази Хаджи Смионъ.

— Добръ играе — като маймуна, не уважава публиката!

— Да и азъ виждамъ, че не уважава. . . . Видѣ ли какъ сѣдѣше на канапето на Бенчоолу? Гаче бѣше братъ на князь Куза. . . каза Хаджи Смионъ строго.

— Трѣба да му се подесирне, каза Стефчовъ гнѣвно.

— Трѣба, трѣба, потвърди Хаджи Смионъ.

— Кой ще подесирква? извика нѣкой по сжщия чинъ. Двамата души се обърнахъ. Тѣ видѣхъ Каблешкова.

Каблешковъ не бѣше още станалъ апостолъ. Той случайно се намираще въ Бѣла-Черкова, дѣто бѣ дошълъ на гости у единъ роднина.

Хаджи Смионъ се смути отъ огнения погледъ на бѣдщия апостолъ; той се отмахна малко, за да му даде възможность да види виновника — Стефчова.

— Азъ! отговори напрано Кириакъ.

— Свободни сте, господине, но трѣба да излѣзете на улицата.

— Кой ви пита васъ?

— Това прѣдставление се дава съ благотворителна цѣль, и играятъ любители. Ако можете по-хубаво, качете се тамъ, каза живо Каблешковъ.

— Азъ плащамъ тука, и нещъ кехая, отговори Стефчовъ.